

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **Mgr. V. K.**

zastoupen advokátkou JUDr. Barborou Kociánovou

sídlem Půtova 1219/3, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2017, č. j. MSK 122564/2017, ve věci
přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 8. 11. 2016 v 8:19 hodin mimo obec Frýdlant nad Ostravicí, na silnici I. třídy č. I/56 ve směru jízdy k obci Frýdek-Místek v blízkosti autobusové zastávky Frýdlant n. O. – Podchody řídil osobní motorové vozidlo AUDI Q7 registrační značky X, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km.h⁻¹ a byla Policií ČR silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost jízdy 110 km.h⁻¹. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 106 km.h⁻¹. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 1 500 Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Správní orgán I. stupně, Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí, odbor dopravy rozhodl o vině žalobce dne 11. 7. 2017 rozhodnutím pod zn. MUFO 22160/2017, sp. zn. D 413/2016, tak, jak uvedeno v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v 1. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisové dokumentace obsahující úřední záznam, oznámení přestupku a evidenční kartu řidiče, jakož i video a foto výstupu z měřicího zařízení, ověřovacího listu a osvědčení k oprávnění ovládaní měřiče rychlosti Ramer 10 R. J.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání proti rozhodnutí Městskému úřadu Frýdlantu nad Ostravicí ze dne 11. 7. 2017, zn. MUFO 22160/2017, sp. zn. D 413/2016 zamítl a napadené odvolání potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil jak k procesní, tak i k věcné stránce prvostupňového řízení, když se ztotožnil s jeho argumentací, neboť shodně jako správní orgán I. stupně, dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětného přestupku dopustil.

Obsah žaloby

4. Žalobce se proti napadenému rozhodnutí vymezil v následujících žalobních bodech (tyto body musel soud z dvaapadesátistranné žaloby doslova vypreparovat, neboť žalobce na logickou systematiku do jisté míry rezignoval): (i) správní orgán I. stupně porušil princip **presumpce neviny** (jakož i řadu dalších zásad), když již v předvolání ze dne 14. 3. 2017 uvedl, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu; (ii) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je **nepřezkoumatelné**, neboť je v něm užito pojmu „především“ a „zejména“ ve vztahu k podkladům rozhodnutí, pročez nelze zjistit, z jakých podkladů orgán vycházel; (iii) **důkazy** byly pořízeny **protiprávně**, neboť policie měřila a svým vozidlem stála na zastávce autobusu; (iv) **podklady** shromážděné správními

orgány **nepostačují k prokázání viny**, neboť nebylo prokazováno dodržení návodu k obsluze měřicího zařízení, nebylo vyloučeno, že nedošlo k reflexi, dále z fotografie není možno rozpoznat RZ, nebylo prokázáno, že měřič nezměnil stanoviště, nebo že vozidlo policie nebylo poškozeno, pročez by zanikla platnost jeho ověření; (v) žalobci bylo odepřeno právo na spravedlivý proces, když se **nemohl účastnit ústního jednání** dne 10. 7. 2017, ze kterého se řádně **omluvil**; (vi) správní orgány vycházely z **důkazů**, které **nebyly provedeny**, neboť listiny nebyly přečteny; (vii) žalobci bylo **odňato jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí**, když nebyl informován o tom, že po jednání dne 10. 7. 2017 byly již všechny podklady shromážděny – tímto jednáním bylo též porušeno ust. § 4 odst. 3 správního řádu; (viii) nenaplněnost materiální stránky; (ix) **úřední záznam** pprap. S. **není podepsán**, pročez žalobce zpochybňuje jeho pravost i obsah; (x) osvědčení č. 2829/15/21 není dostatečný důkaz o **proškolení policisty** – žalobce si umí vyrobit taky takový; (xi) v odvolacím řízení nebylo žalobci umožněno **nahlédnout do spisu dálkovým způsobem** a odvolací orgán o tomto odmítnutí nerozhodl usnesením; (xii) žalovaný neinformoval žalobce o **změně právního posouzení jeho omluvy** z ústního jednání, pročez mu tím odejmul právo na řádnou ochranu jeho práv; (xiii) žalovaný nesprávně **nepřihlížel k podání** ze dne 23. 10. 2017, když byl žalovaný povinen vyzvat k odstranění vad podání, a dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 63/2015-36; (xiv) žalovaný též žalobce **neinformoval**, že se hodlá **vydat rozhodnutí** o odvolání.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval svou argumentaci, kterou odůvodnil napadené rozhodnutí. Navrhl zamítnutí žaloby.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

6. Dne 6. 2. 2017 byl žalobci doručen příkaz zn. MUFO 2484/2017, sp. zn. D 413/2016 ze dne 23. 1. 2017, proti kterému žalobce podal včasný odpor. Následně bylo žalobci dne 27. 3. 2017 doručeno předvolání k ústnímu jednání na 14. 4. 2017. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je, mimo jiné, následující:
 - tiskopis „oznámení přestupku“ ze dne 8. 11. 2016, sepsaný na místě;
 - úřední záznam zasahujícího policisty ze dne 8. 11. 2016, sepsaný pprap. P. S.;
 - záznam o přestupku – výstup z měřicího zařízení a fotodokumentace přestupku;
 - evidenční karta řidiče žalobce;
 - fotokopie ověřovacího listu č. 272/15 silničního laserového rychloměru RAMER10 C, výr. č. měřidla 15/0238 ze dne 6. 12. 2015 s koncem platnosti dne 5. 12. 2016;
 - fotokopie osvědčení opravňující k používání měřiče Ramer10C č. 2829/15/21 ze dne 12. 1. 2016;
 - tisk mapového podkladu google pro souřadnice 49°35'26.6" N 18°21'04.2" E;
 - kamerový záznam na CD;
 - žádost o nahlédnutí do spisu ze dne 15. 2. 2017, spolu s plnou mocí udělenou společnosti JUSTITIA CONSULTING PARTNERS, s.r.o., IČO 04549431 ze dne 15. 2. 2017;

- sdělení o možnostech nahlížení do spisu ze dne 20. 2. 2017, zn. MUFO 5836/2017;
 - protokol o ústním jednání ze dne 12. 4. 2017, přičemž toto jednání bylo přerušeno k vyřešení námítky podjatosti úřední osoby a žalobci předány kopie spisové dokumentace;
 - předvolání k ústnímu jednání na 12. 6. 2017;
 - emailová komunikace mezi žalobcem a správním orgánem I. stupně ze dne 11. 6. 2017, resp. 12. 6. 2017, jejímž předmětem byla omluva žalobce z ústního jednání konaného dne 12. 6. 2017, z důvodu odvozu syna na operaci;
 - předvolání k ústnímu jednání na 10. 7. 2017;
 - usnesení ze dne 21. 6. 2017, zn. MUFO 17674/2017, sp. zn. MUFO_S 3397/2017, kterým bylo rozhodnuto o tom, že D.D. referentka odboru dopravy Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí není vyloučena z úkonů v řízení o předmětném přestupku;
 - email ze dne 4. 7. 2017, kterým se žalobce omlouvá z nařízeného ústního jednání dne 10. 7. 2017, důvodem je pracovní cesta na jednání výběrové komise na Obecním úřadu obce Mikulov;
 - protokol o ústním jednání ze dne 10. 7. 2017, na kterém byly provedeny listinné důkazy;
 - přípis správního orgánu I. stupně ze dne 10. 7. 2017, kterým byl žalobce informován o důvodech, zrušení předchozích jednání a důvodech, pro které nebyla akceptována jeho omluva;
 - rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 11. 7. 2017, zn. MUFO 22160/2017, sp. zn. D 413/2016.
7. Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 27. 7. 2017 blanketní odvolání, které bylo doplněno dne 18. 8. 2017, a dne 15. 9. 2017 bylo odvolání předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.
8. Součástí odvolacího správního spisu je též:
- email zmocněnkyně Mgr. K. ze dne 29. 9. 2017, kterým tato žádá o dálkové nahlédnutí do spisu;
 - odpověď žalovaného ze dne 4. 10. 2017, kterou informuje žalobce, že není technicky možné realizovat dálkové nahlížení do spisu, a o dalších možnostech nahlížení;
 - přípis žalobce ze dne 23. 10. 2017 o jeho stanovisku a právní výklad ust. § 36 správního řádu;
 - elektronicky nepodepsaný email obsahující druhé doplnění odvolání nazvané „Návrh, stanovisko a podnět“ ze dne 23. 10. 2017;
 - přípis ze dne 30. 10. 2017, kterým žalobce žalovanému sdělil svůj názor na nemožnost dálkového nahlížení do spisu.

Právní úprava

9. Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

10. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.*

Právní posouzení věci samé

11. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřijatelná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.
12. Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:
13. Krajský soud se neztotožňuje s **prvou námitkou** žalobce. Presumpce neviny je imanentní součástí trestního procesu v širším slova smyslu, tedy i správního trestání, jak správně připomněl žalobce. Dle této žalobní námitky správní orgán I. stupně tento princip porušil tím, že v předvolání ze dne 14. 3. 2017 již konstatoval vinu žalobce z porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Je pravdou, že správní orgán I. stupně v předmětném předvolání skutečně použil formulaci: „*[t]ímto svým jednáním jste porušil povinnosti uvedené v ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu*“, nicméně předvolání je potřeba vnímat v celém jeho kontextu, nikoli jeho separátní část, která vytržená ze svého okolí může závěr o porušení principu presumpce neviny evokovat. Dle názoru soudu je potřeba vnímat především to, že z této písemnosti je patrné, že je předvoláním k ústnímu jednání, které se teprve bude konat a bude na něm projednáváno obvinění ze skutku, jenž je v předvolání popsán, ale též především uvozen souslovím „...*kterého jste se měl dopustit tím...*“, soud tedy nepochybuje o tom, že v předmětném řízení nedošlo k porušení principu presumpce neviny, a správní orgán I. stupně na obviněného (žalobce) nenahlížel jako na osobu *a priori* vinnou. Z textu je tedy zjevné, že minimálně co do spáchání skutku, správní orgán nečinil předčasné závěry o vině žalobce. Následně nevhodně zvolená formulace, tak nebyla způsobilá vnést pochybnosti o přístupu správního orgánu k žalobci jako nevinné osobě.
14. Nedůvodná je též **druhá žalobní námitka**. Krajský soud nesdílí náhled žalobce na nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí v části slovního spojení „... *v provedeném řízení vycházel především ze spisové dokumentace Policie ČR..., obsahující zejména...*“, neboť z takového zápisu je zjevné, že správní orgán I. stupně, vycházel vskutku nejen ze spisové dokumentace, jež mu předložila Policie ČR, nýbrž i z podkladů, které sám opatřil a jejich výčet v prvostupňovém rozhodnutí následuje. Co se týče tzv. demonstrativního výčtu obsahu policejního spisu, tak soud uvádí, že správní orgán zcela správně uvedl pouze ty listiny, které jsou způsobilé sloužit jako podklad pro správní řízení – nadto v daném případě, pak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl všechny listiny, které policejní spis obsahuje s výjimkou první listiny, která je nazvaná „Obsah spisu“. V daném případě, tedy není pochyb o tom, ze kterých listin správní orgán I. stupně v daném řízení vycházel.

15. Žalobce na tomto místě opět flagrantně vytrhl jednotlivá slova z jejich kontextu a pokusil se soudu podsunout své zavádějící úvahy, u nichž se nejedená ani o formalismus či textualismus, ale o zjevné zkreslení.
16. Soud nepřisvědčil ani **třetí** žalobní **námítce**. Vzhledem k žalobní námitce, spočívající ve využití důkazu získaného v rozporu s právními předpisy při rozhodování správního orgánu I. stupně, se krajský soud nejprve zabýval otázkou obecné použitelnosti „nezákonně opatřeného důkazu“ a v předmětné věci dospěl k závěru, že správní orgány mohly využít výstupy z měřicího zařízení jakožto důkazního prostředku k prokázání žalobcovy viny, neboť policejní orgán žádným způsobem nezasáhl do práv žalobce a případný přestupek policie nemohl mít vliv na vypovídací hodnotu získaných důkazních prostředků jako takových, pročez krajský soud shledal tuto žalobní námitku jako nedůvodnou. Krajský soud se proto nemusel zabývat tím, zda se přestupku policisté dopustili či nikoli. Žalobce v žalobě uvedl, že z policejních záznamů, plyne, že policejní hlídka při měření rychlosti vozidel umístila své služební vozidlo v rozporu s ust. § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu tím, že zastavili služební vozidlo ve vzdálenosti kratší než 30 m před označením zastávky, avšak tato skutečnost je bez právního významu pro možnost úsudku o vině žalobce.
17. Obdobná situace již byla v rozhodovací praxi Krajského soudu v Ostravě řešena, a to v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 58 A 2/2013-24, na který soud v podrobnostech odkazuje. Přičemž krajský soud tehdy dospěl k následujícímu závěru: *„Krajský soud se tedy v této věci nemohl opřít o jednoznačnou zákonnou úpravu tak, jako ve věci vedené pod sp. zn. 58 Ca 46/2009, přičemž při využití zásad teleologicko-systematického výkladu dospěl k závěru, že i za situace, kdy policie provádí kontrolu nejvyšší povolené rychlosti a při této činnosti svým jednáním některý z policistů naplňuje formální znaky přestupku pro porušení ust. § 27 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, může být takto opatřený důkaz (výstup z měřicího zařízení) použit jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu proti pachateli přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Podle ust. § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení. Policii je tedy na tomto místě zákonodárcem svěřena pravomoc výkonu dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků provozu (např. měřením rychlosti); účelem takového zmocnění je zajištění bezpečnosti všech účastníků silničního provozu a též plynulosti provozu jako takového, přičemž je tedy úkolem policie, aby v této oblasti preventivně působila např. kontrolou dodržování pravidel provozu. Ustanovením § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu je policistovi dovoleno nedodržet taxativně vymezené povinnosti jinak plynoucí ze zákona o silničním provozu, pokud je tak činěno při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností a za předpokladu užití zvláštního výstražného světla modré barvy, přičemž je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Smyslem této úpravy je, mimo jiné též, vložit policii do rukou určité nástroje, které jí napomohou při plnění její základní povinnosti podle výše citovaného ust. § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž zákon na tomto místě předpokládá užití výstražných světél. Smyslem výstražných světél, již ze samé podstaty slova „výstražné světlo“, je dát někomu výstrahu, resp. informaci o tom, že se na silnici vyskytuje vozidlo, které „porušuje“ pravidla silničního provozu, tj. informovat jej o existenci nestandardní situace v provozu, čímž má dojít k minimalizaci následků porušení pravidel*

silničního provozu. Dále podle ust. § 27 odst. 1 písm. f) je, zjednodušeně řečeno, zakázáno zastavit a stát na zastávce tramvaje, autobusu a trolejbusu – jediným smyslem tohoto pravidla je zamezit ohrožení plynulosti hromadné dopravy tak, aby mohl řidič autobusu vjet a vyjet z prostoru určeného pro nástup a výstup cestujících (zastávky). Pokud se tedy spojí výše uvedené právní normy do jednoho logického celku, je povinností řidiče policejního vozidla dát informaci o tom, že porušuje zákaz stání na zastávce především řidiči vozidla hromadné dopravy tak, aby jej informoval o nestandardní situaci na zastávce, nikoli poskytovat informaci o své poloze všem účastníkům silničního provozu a informovat je o tom, že probíhá kontrola dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Už na tomto místě je tedy jasné, že ze strany policie nemohlo dojít k porušení zákona (i kdyby byla naplněna formální stránka přestupku spočívajícím v nedodržení zákazu zastavení a stání na zastávce), protože nelze ani uvažovat o „nezákonnosti získaného důkazu“, avšak soud považuje za vhodné na tomto místě uvést další závěry, které s předmětným sporem souvisí. Policie se takřka vždy, když provádí dohled na bezpečnost a dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, dostává do situace, kdy sama částečně porušuje zákon o silničním provozu, když tento zákon toto porušení předpokládá např. v ustanovení § 18 odst. 9 nebo § 41, avšak policie musí vždy poměřovat to, jestli svým jednáním nezpůsobuje větší ohrožení pro ostatní účastníky silničního provozu než to, které způsobuje protiprávní jednání, kterému se svou činností pokouší zabránit; jinými slovy policii nelze tolerovat bezbřehé porušování pravidel silničního provozu, pokud ono porušení nesleduje legitimní cíl. V daném případě policie prováděla dohled tím, že kontrolovala dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci, když zvolila jako své stanoviště autobusovou zastávku, tedy místo, které je mimo jízdní pruh. Jednalo se o vhodné místo pro umístění vozidla, neboť policie vozidlem nezasahovala do vozovky a všem účastníkům nebyl ani omezen průjezd daným místem. Když tedy vedle sebe postavíme kontrolu dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci a potenciálně komplikovanější vjetí autobusu na zastávku, kdy se jedná o zásah policie do plynulosti dopravy takřka marginální, tak nutno konstatovat, že jednání policie bylo v souladu se zásadou proporcionality užitého postupu a sledovaného cíle.“ Soud nemá důvod se od shora citovaného závěru nikterak odchýlovat, protože neshledává důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí.

18. Krajský soud se neztotožňuje ani se **čtvrtou** sérií **námitek** žalobce a též související **desátou námítkou**. Krajský soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s manuálem k obsluze (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky (roz. jde-li o sofistikovaný přístroj, nikoli v jakém režimu měření je nastaven, zda měří každé překročení rychlosti automaticky, nebo policista/strážník měří vozidla manuálně), tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není. Tento závěr je aplikovatelný také v posuzované věci, neboť rychlost vozidla řízeného žalobcem byla měřena systémem technologicky obdobným jako v případě řešeném v rozsudku č. j. 3 As 82/2012-27. Krajský soud proto ve shodě s naposledy uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s návodem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou a nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci a vyvracet žalobcovy účelové pochybnosti a jeho

nepodložené domněnky o reflexi laserového paprsku atd. Nadto je potřeba zdůraznit, že ze snímku jasně plyne, že nemohlo dojít k záměně s jiným vozidlem, když se na snímku nachází pouze jedno vozidlo. Z fotodokumentace založené ve správním spisu je tedy patrné, že bylo měřeno vozidlo žalobce, RZ X, neboť „zaměřovací čáry“ jsou umístěny na tomto odjíždějícím vozidle, a jestliže přístroj jeho rychlost zaznamenal, pak lze jakékoliv pochybnosti o změření rychlosti vozidla řízeného žalobcem považovat jen za účelové. Dále je podstatné, že měření prováděla osoba k tomu oprávněná, což policista s potřebným školením (na čl. 9 správního spisu) bezpochyby je a zároveň měření bylo prováděno ověřeným měřicím přístrojem (na čl. 8 správního spisu), a konečně měření není relevantně zpochybněno.

19. Policisté měření rychlosti vykonávají jako rutinní činnost, pročez se u nich s praxí též předpokládá schopnost ovládat měřicí zařízení, přičemž soud nepochybuje, že Policie ČR pokud vystavila osvědčení o proškolení policisty, jej též skutečně v ovládání předmětného měřicího zařízení proškolila. Argument žalobce, že obdobné osvědčení je schopen si napsat sám je z tohoto pohledu značně tristní.
20. **Pátá** žalobní **námítka** je nedůvodná. Soud se na tomto místě ztotožňuje s argumentací žalovaného o nedostatku omluvy žalobce z ústního jednání nařízeného na 10. 7. 2017.
21. Přestupkovou věc lze projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu a především doloženého. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32: „...*zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích*“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41).
22. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobce svou omluvu založil na pracovní cestě, avšak tuto skutečnost nikterak nedoložil, a to přesto, že byl o nárocích, které správní orgán na omluvu klade, informován u jeho předchozí omluvy.
23. Krajský soud tedy shrnuje, že omluva žalobce nebyla ničím doložena, přestože žalobce si byl takovéto podmínky vědom, pročez správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud přestupek projednal v nepřítomnosti žalobce.
24. Krajský soud nemůže dát žalobci zapravdu ani u **šesté námítce**. Z ust. § 53 odst. 6 věty druhé správního řádu plyne, že listinné důkazy se provádějí, za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, jejich přečtením nebo sdělením obsahu – z čehož *a contrario* plyne, že nejsou-li tyto osoby přítomny, není potřeba

k provedení listinného důkazu jeho čtení nebo sdělování obsahu. Tento výklad se soudy jeví zcela logicky. Komu by měly být tyto listiny předčítány? Postačí, pokud se úřední osoba s jejich obsahem seznámí sama, tento závěr se shoduje též se závěry odborné literatury [srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 53: *Otázkou, jakým způsobem se důkaz listinou provádí v nepřítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob (mimo ústní jednání), se rovněž zabýval Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu ve svém závěru č. 72, v němž dovodil, že v takovém případě se důkaz listinou provede tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny (nepostačuje pouhé vložení listiny do spisu, protože vložení listiny do spisu je pouze získán důkazní prostředek, nikoli samotný důkaz).*].

25. Nelze proto souhlasit s úvahou žalobce, že předmětné listiny nebyly provedeny jako důkaz. Z protokolu o ústním jednání ze dne 10. 7. 2017 plyne, že o provedeném dokazování byl proveden záznam do spisu ve formě tohoto protokolu, a to ve smyslu ust. § 53 odst. 6 věty první ve spojení s ust. § 18 odst. 1 správního řádu. Listiny nebyly čteny a ani nebyl sdělován jejich obsah, neboť ústního jednání se neúčastnily osoby uvedené v ust. § 53 odst. 6 věty druhé (účastníci, zúčastněné osoby nebo veřejnost), když pro takový postup nebyl relevantní důvod. A soud nepochybuje, že se úřední osoba s jejich obsahem seznámila, když byla schopna vydat odvoláním napadené rozhodnutí.
26. Krajský správní soud nepřisvědčil ani **sedmé námitce** namítající porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009). V daném případě, byl žalobce o tomto právu poučen správním orgánem I. stupně v předvolání k ústnímu jednání ze dne 13. 6. 2017, pokud se tedy k ústnímu jednání bez řádné a včasné omluvy nedostavil (jak podrobně vysvětleno v odst. 21. tohoto rozsudku), pak se o toto právo připravil sám svou neúčastí na daném ústním jednání, kde by se se všemi podklady mohl seznámit.
27. Správní orgán není povinen nad rámec poučení v předvolání zvlášť informovat účastníka o tom, že hodlá vydat rozhodnutí, pročez soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
28. Nelze přisvědčit ani **osmé žalobní námitce**, kterou se žalobce dovolává nenaplněnosti materiálních znaků přestupku. Krajský soud se co do naplněnosti materiální stránky přestupku plně ztotožňuje se závěry žalovaným. Žalobce řídil svůj automobil na silnici I. třídy v ranních hodinách, tedy v době dopravní špičky, a zároveň překročil nejvyšší dovolenou rychlost nikoli zanedbatelným způsobem, takřka o 18 %, čímž se dnes projednávaná věc velmi výrazně liší od situace řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, na které žalobce odkazuje. V odkazované věci se jednalo o zcela marginální překročení rychlosti o 2 km/h. Správní orgány zcela správně dovodily naplněnost materiálních znaků přestupku, když jednání žalobce ohrožovalo zákonem chráněný zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu.

29. Krajský soud se rovněž neztotožnil s **devátou** žalobní **námitkou**. Z ustálené rozhodovací praxe správních soudů vyplývá, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115), přičemž se správní orgány tímto závěrem řídily, když dokazování prováděly a k závěru o vině žalobce dospěly na základě jiných důkazních prostředků. S ohledem na skutečnost, že předmětný úřední záznam nebyl využit jako důkaz o vině žalobce, shledává soud zcela bezpředmětnou otázku, zda byl úřední záznam policistou podepsán či nikoli. V tomto je nadto podstatnější, že byl podpisem policisty opatřen tiskopis oznámení přestupku sepsaný na místě zjištění a v době blízké spáchání přestupku.
30. Soud hodnotí **jedenáctou** žalobní **námitku** jako nedůvodnou. Správní orgány nepochybily, pokud žalobci umožnily pouze fyzické nahlížení do spisu. Z žádného ustanovení správního řádu neplyne povinnost zajistit účastníkům správního řízení dálkový přístup ke spisové dokumentaci, pročez nebylo pochybením, pokud žalovaný o této skutečnosti nerozhodl (formou usnesení), neboť se nejedná o případ odepření nahlížení do spisu ve smyslu ust. § 38 odst. 5 správního řádu. Žalobci tedy nebyla odepřena možnost nahlížet do spisu, když byl správním orgánem informován o tom kdy a kde může být nahlížení realizováno.
31. **Námitka dvanáctá** je též nedůvodná. Touto námitkou žalobce brojí proti postupu žalovaného, jako odvolacího správního orgánu, kdy žalovaný neinformoval žalobce o skutečnosti, že bude z jeho strany vydáno rozhodnutí o odvolání žalobce, čímž mělo dojít k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu. V dané situaci je potřeba se zaměřit na účel odkazovaného ustanovení, tímto účelem je bezpochyby dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Z čehož plyne závěr, že pokud se již účastník s podklady jednou seznámil nebo měl možnost se seznámit, není potřeba ho duplicitně seznamovat se shodnými podklady rozhodnutí. Ust. § 36 odst. 3 se v odvolacím řízení uplatní pouze za situace, kdy odvolací správní orgán vychází z nových podkladů, což se v daném případě nestalo a žalovaný vycházel pouze z podkladů shromážděných správním orgánem I. stupně (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 5. 2010, č. j. 30 Ca 79/2009-32).
32. A konečně, krajský soud se neztotožnil ani s poslední **třináctou** žalobní **námitkou**. Podání účastníků řízení má předepsanou formu. Pokud je učiněno jinými technickými prostředky, musí být ve lhůtě pěti dnů potvrzeno způsobem, který preferuje správní řád. V opačném případě je třeba věc posoudit, jako by toto podání vůbec nebylo učiněno. Lhůta 5 dnů stanovená v § 37 odst. 4 správního řádu pro potvrzení, případně doplnění podání, je procesní lhůta stanovená přímo zákonem, která dává možnost při dodržení podmínek v zákoně stanovených učinit podání i pomocí jiných technických prostředků než v zákoně stanovených. Jelikož zaručený elektronický podpis není obsahovou náležitostí podání ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu, v případě absence nemá správní orgán povinnost pomoci podateli odstranit tuto vadu, nebo ho vyzvat k jejímu odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu podle § 37 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2011, č. j. 1 Ad 81/2010-125).
33. Žalovaný s ohledem na shora uvedené nebyl povinen v odvolacím řízení vycházet z nepodepsaného emailového podání ze dne 23. 10. 2017, neboť toto podání nebylo potvrzeno do 5 dnů způsobem předpokládaným v ust. § 37 odst. 4 správního řádu.

Závěr a náklady řízení

34. Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci přestupku, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
35. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 21. září 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně